

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.089/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (cím4., ügyintéző: dr. Szokolay Fanni ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím2) **felperesnek** a Ügyvédi Iroda2 (cím5, ügyintéző: dr. Kamarás Géza ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1.) **alperes** ellen elmaradt ítélmény iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 16.M.71.068/2024/4. számú ítélete ellen az alperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a megítélt összeg jogcíme szolgálati elismerés.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 210.000 (kettőszáztízezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 666.416 (hatszázhatvanhatezer-négyszáztizenhat) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 1976. október 1. napjától közalkalmazottként dolgozott különböző egészségügyi intézményekben.

Az alperes jogelődjénél 1999. szeptember 1. napján létesített közalkalmazotti jogviszonyt. 2020. november 18-án hatályba lépett az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.), amelynek hatálya kiterjedt az alperesi munkáltatóra, ezért ezen törvény 19. § (2) bekezdése alapján törvényen alapuló jogállás változás folytán a felperes jogviszonya 2021. március 1-től egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult. A felperes munkaköre szakorvos volt, az egészségügyi szolgálati munkaszerződés 2. pontja tartalmazta, hogy a felperesi munkavállaló negyvennégy év, öt hónap, egy nap időtartamú egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkezik, a 4. pontban pedig a felek rögzítették, hogy a felperes szolgálati elismerésre jogosító jogviszonyának kezdete 1976. október 1. napja. Mindezek alapján a felperes 2016. október 1. napjával érte el az Eszjtv. 9. § szerinti negyven éves egészségügyi szolgálati jogviszonyt.

[2] A felperes jogviszonya az alperes jogelődjénél 2021. december 31. napján áthelyezéssel szűnt meg.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes keresetében 8.330.200.- forint szolgálati elismerés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[4] Hivatkozásképpen előadta, hogy 2021. december 1. napján hatályba lépett az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII. 1.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet), mely megteremtette a jogosultságot arra, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban állók negyven év után jogosulttá váljanak szolgálati elismerésre, ha korábban ennek megfelelő jubileumi jutalomban nem részesültek és egészségügyi szolgálati jogviszonyuk fennáll. A felperes az Eszjtv. 9. § (1) bekezdése szerinti negyven éves egészségügyi szolgálati jogviszonyt 2016. október 1. napjával érte el, tehát a Korm. rendelet 2021. december 1-jei hatályba lépésekor már rendelkezett a negyven éves szolgálati elismerésre történő jogosultság feltételeivel, melyre tekintettel öt havi illetménynek megfelelő szolgálati elismerésre jogosult. Mivel a felperes 2021. decemberében az alperessel állt egészségügyi szolgálati jogviszonyban, az Eszjtv. 9. § (9) bekezdése alapján a szolgálati elismerést az alperes köteles megfizetni.

[5] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy visszamenőleg csak annak az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló dolgozónak szükséges 2021. december 31-ig kifizetni a szolgálati elismerést, aki 2021. március 1-je és a Korm. rendelet hatályba lépésének ideje – 2021. december 2. – között érte el, vagy haladta meg a szolgálati elismerésre jogosító időt. A felperes a szolgálati elismerésre jogosító időt már korábban elérte, így neki a szolgálati elismerés nem jár. Ennek alátámasztására hivatkozott a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő 2021. december 8-i tájékoztatására és az Emberi Erőforrások Minisztériuma által összeállított segédletre.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest negyven éves jubileumi jutalom jogcímén bruttó 8.330.200.- forint és késedelmi kamatai megfizetésére.

[7] A határozat indokolása szerint nem volt a vitatott a felek között, hogy a felperes 2016. október 1. napjával érte el az Eszjtv. 9. § szerinti negyven éves szolgálati jogviszonyt. A szolgálati elismerés tárgyában a 2022. május 31-ig hatályban volt 664/2021. (XII. 1.) Korm. rendelet rendelkezett, melynek 2. § (1) bekezdése szerint, ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott – időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy – a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy figyelembe kell venni az 1. §-ban meghatározott jogviszonyban eltöltött időtartamot függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatályba lépése előtt vagy azt követően jött létre. Az elsőfokú bíróság szerint a jogalkotó célja a hosszabb ideje fennálló, egészségügyi tevékenységgel eltöltött idő elismerése volt, az elismerést nem az Eszjtv. hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időtartamhoz kötötte. Ezt támasztja alá a 2. § (1) bekezdés azon kitétele is, hogy „szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosult időt”. Jelen esetben a felperes már a szolgálati jogviszony létesítését megelőzően elérte a szolgálati alapján az elismerésre jogosító időtartamot. A jogalkotó szándéka nyilvánvalóan abban állt, hogy az egészségügyi dolgozó akkor is jogosult legyen ezen juttatásra, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el. A jogalkotó nem az Eszjtv. hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időhöz kötötte a juttatást, elismerve így a hosszú idő óta fennálló egészségügyi jogviszonyban töltött időt. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy irányadónak tekintette a Kúria Mfv.10.105/2023/4. számú precedensképes határozatát, továbbá arra is, hogy a jogvita eldöntése szempontjából a jogszabályok szövegének és helyes értelmezésének volt jelentősége. Az EMMI jelen tárgyban kiadott segédlete és a NEAK tájékoztatása a bíróságot nem köti.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását.

[9] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetéssel nem ért egyet: a jogosultsággal visszamenőleg csak annak az egészségügyi

szolgálati jogviszonyban álló dolgozónak szükséges 2021. december 31-ig kifizetni a szolgálati elismerést, aki 2021. március 1-je és a 664/2021. (XII. 1.) Korm. rendelet hatályba lépése között érte el vagy haladta meg a szolgálati elismerésre jogosító időt. A felperes nem vitatotta ezt az időt már korábban elérte, így neki a szolgálati elismerés nem jár. Nem következik a szövegből, hogy a jogalkotó nem az Eszjtv. hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időhöz kötötte a juttatást, az pedig főleg nem, hogy így ismeri el a hosszú idő óta fennálló egészségügyi jogviszonyban töltött időt. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott bírósági határozat egymás szinonimájaként értelmezi a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése szerinti „elérte”, illetve „meghaladta” szavakat, azonban, ha ez lett volna a jogalkotó szándéka, csak az egyiket írja bele a rendelkezésbe, nem mindkettőt. Véleménye szerint a Korm. rendelet 1. §-ában írt rendelkezés csak az összeszámítás módját határozza meg, amikor kimondja, hogy a jogviszonyokban eltöltött időtartamot attól függetlenül kell figyelembe venni, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatályba lépése előtt vagy azt követően jött létre. Ez fizetési kötelezettséget önmagában nem keletkeztet. A kifizetéssel kapcsolatos időbeli határt (a jogviszony létrejöttét) pedig a 2. § húzza meg. Az Eszjtv. 9. §-a és a Korm. rendelet 1. §-a meghatározza azokat a szolgálati elismerés szempontjából figyelembe vehető jogviszonyokat, amelyek összeszámításra kell, hogy kerüljenek a szolgálati elismerés szempontjából. A Korm. rendelet utóbb korrigálta az Eszjtv. tartalmát, így számos munkavállaló esetében át kellett számítani a szolgálati elismerésre jogosító tartalmakat. A felperes esetében az átszámítás többlet beszámítandó időt nem eredményezett, így az ő szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően nem érte el vagy haladta meg az újabb fokozatot. A jogszabály ugyanis választóvonalat húzott: szolgálati elismerést azoknak kell fizetni, akiknek szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el vagy haladta meg az egyes szolgálati elismerésre jogosító tartamokat. A jogszabályban az „akár korábban is” kifejezés vagy bármely más hasonló jelentésű fordulat nem szerepel.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helytálló ténybeli és jogi indokai alapján. Vitatta az alperes azon állítását, amely alapján a Korm. rendelet 1. §-át a fizetési kötelezettség keletkezése tekintetében ne lenne szükséges figyelembe venni, hiszen az egész Korm. rendelet – nevéből eredően is – a szolgálati elismeréssel kapcsolatos egyes intézkedésekről rendelkezik, így nyilvánvalóan az összeszámítás módja a szolgálati elismerés kifizetésére alkalmazandó. Hivatkozott továbbá arra, hogy a Korm. rendelet 2. § (6) bekezdésének a) pontja alapján a szolgálati elismerés nem fizethető ki annak, aki korábban már megkapta a szolgálati elismerésnek megfelelő összeget, vagy jubileumi jutalmat. Figyelemmel arra, hogy a felperes 1999. szeptember 1. és 2021. december 31. napja között állt alperesnél jogviszonyban, így amennyiben az alperes álláspontja helyes is lenne, úgy korábban jubileumi jutalom jogcímén lett volna szükséges megfizetnie a felperesnek a jutalmat, amelyre azonban nem került sor. Egyúttal hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Mf.50.027/2023/6. számú határozatában foglaltakra, mely rögzíti, hogy a 2021. március 1-től bekövetkező jogviszonyváltást követően azok az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló foglalkoztatottak is jogosulttá váltak a szolgálati elismerésre, akik az ahhoz szükséges szolgálati időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét megelőzően elérték és ezáltal a szolgálati jogviszony létrejöttét követően már meg is haladták a szolgálati elismerésre jogosító időt, mely elszámolásnak 2021. december 31-ig kellett volna megtörténnie.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[12] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott, ezért azt a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[13] A peres eljárásban nem voltak vitatott a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idejének elismerhető tartama. Az Eszjtv. perbeli időben alkalmazandó 9.§ (1)-(2) bekezdései szerint a huszonöt, harminc-, illetve negyvenévi egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár. A szolgálati elismerés negyven év jogviszony esetén öt havi illetményének megfelelő összeg.

[14] Később került elfogadásra a 2021. december 16-tól 2022. május 31-ig hatályos, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII. 1.) Korm. rendelet. Ennek 1.§-a meghatározta, hogy az Eszjtv. 9. § alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő alatt mit kell érteni, ugyanakkor a 2. §-a a jogosultsági feltételeket is módosította.

[15] A Korm. rendelet 1. §-a szerint az Eszjtv. 9. §-a alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek kell tekinteni

a) az Eszjtv. 8. § (9) bekezdése,

b) az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény végrehajtásáról szóló 528/2020. (XI. 28.) Korm. rendelet 4. § (3) bekezdése és

c) az egyes, az egészségügyi szolgálati jogviszonnyal összefüggő veszélyhelyzeti szabályokról szóló 69/2021. (II. 19.) Korm. rendelet 16. § (5) bekezdése

szerinti jogviszonyban eltöltött időtartamot is, függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre.

[16] A 2.§ előírja, hogy ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott – időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy – a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára [2.§ (1) bek.]. A (3) bekezdés a) pontja úgy rendelkezik, hogy az (1) és (2) bekezdés alapján megállapított szolgálati elismerést az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy részére 2021. december 31. napjáig kell kifizetni, ha a jogosultság megállapításához szükséges szolgálati idővel – az (1) és (2) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – már e rendelet hatálybalépésekor rendelkezett az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy. Az (5) bekezdés előírja, hogy a szolgálati elismerést az az egészségügyi szolgáltató köteles kifizetni, amelyik szolgáltatóval az érintett személy egészségügyi szolgálati jogviszonya a (3) bekezdés a) pontja szerinti esetben e rendelet hatálybalépésekor fennáll. Ugyanakkor a (6) bekezdés kizáró feltételeket is meghatároz a jogosultság vonatkozásában. Ilyen kizáró feltétel, ha a munkavállaló már megkapta a szolgálati elismerésnek az (1) és (2) bekezdés alapján számított fokozata szerinti összegét vagy a jogviszonyban töltött ideje alapján annak megfelelő jubileumi jutalmat a korábbi jogviszonyában, vagy ha a rendelet hatályba lépésekor már nem áll egészségügyi szolgálati jogviszonyban.

[17] A Korm. rendelet tehát egyrésztől megváltoztatta a figyelembe vehető szolgálati idő számítását (1. §), másrésztől pedig a jogosultsági feltételeket is: úgy rendelkezett a 2. § (1) bekezdésében, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy jogosult a szolgálati elismerésre, ha a szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott – időt. Ezzel egyezően a rendelet 2. § (3) bekezdése a szolgálati elismerés esedékességét 2021. december 31. napjában határozta meg, ha a jogosultság megállapításához szükséges szolgálati idővel már e rendelet hatályba lépésekor rendelkezett az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy.

[18] Ezen rendelet elfogadására a koronavírus világjárvány elleni védekezés keretében került sor veszélyhelyzeti rendelet alkotás útján, annak célja az egészségügyben dolgozók helyzetének rendezése és megerősítése volt. A Korm. rendelet alapján több precedensképes kúriai döntés született, így az Mfv.10.105/2023/4., az Mfv.VIII.10.108/2023., az Mfv.10.122/2023/6. számú, az Mfv.10.113/2023/3. számú határozatok. A perben is hivatkozott bírói gyakorlat is ezzel teljesen egyezik, a Pécsi Ítéltábla Mf.30.008/2023/6. számú határozata, a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.080/2023/4. számú határozata, a Szegedi Ítéltábla Mf.40.026/2023/6. számú határozata, a Debreceni Ítéltábla Mf.50.016/2023/9. számú határozata, illetőleg az Mf.50.027/2023/6. számú határozata is ugyanezt a jogértelmezést tartalmazza. A Kúria precedensképes határozata és a következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint az egészségügyi dolgozó – amennyiben kizárási feltételek nem állnak fenn – akkor is jogosult a szolgálati elismerésre, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el.

[19] A másodfokú bíróság szerint a Korm. rendelet 1.-2. §-ának nyelvtani és kontextuális, valamint teleologikus és logikai értelmezéséből következik, hogy az

egészségügyi dolgozó akkor is jogosult szolgálati elismerésre, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el. Leginkább „az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően meghaladta”, a „függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre”, és a „már e rendelet hatályba lépésekor rendelkezett” fordulatokból, illetve abból a kizáró feltételből, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy nem jogosult a juttatásra, ha a jogviszonyban töltött ideje alapján az annak megfelelő jubileumi jutalmat a korábbi jogviszonyában már megkapta, egyértelműen kitűnik, hogy nem helytálló az az alperesi értelmezés, mely szerint csak az egészségügyi szolgálati törvény és a kormányrendelet hatályba lépése közötti időtartam lenne az irányadó. A 2.§-ban rögzített jogosultsági feltételek között azon kitétel, hogy „az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta” a szolgálati elismerésre jogosító időt, mutatja, hogy az „elérés” és a „meghaladás” nem azonos fogalmak, a meghaladás azt jelenti, hogy a dolgozó már az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét megelőzően elérte a jogosító időt. A 2.§ (3) bekezdése pedig nem jogosultsági feltételt határoz meg „a rendelet hatálybalépésekor rendelkezett” fordulattal, hanem átmeneti szabályt alkotott a kifizetés esedékességére azon dolgozók esetében, akik a megváltozott számítási és/vagy jogosultsági feltételek miatt váltak jogosulttá a juttatásra és esetükben a feltételek már a rendelet hatálybalépésekor is fennálltak.

[20] A jogalkotó szándéka, miként arra az elsőfokú bíróság határozatának indokolása és a Kúria precedensképes határozatai rámutatnak, nyilvánvalóan abban állt, hogy az egészségügyi dolgozó akkor is jogosult legyen ezen juttatásra, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el, vagyis annak létrejöttét követően már meghaladta azt. A szolgálati elismerésre jogosultság valóban csak az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően keletkezhett, de nem volt akadálya – a jogszabály alapján – annak, hogy a számítás során a korábban fennálló jogviszonyok is beszámításra kerüljenek. Ezen értelmezés nem ellentétes a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) szabályozási átmenetről rendelkező 15. § (1) bekezdésében foglaltakkal sem. A jogalkotó nem az Eszjtv., vagy a Korm. rendelet hatályba lépéséhez, hanem a szolgálati időhöz kötötte a juttatást, elismerve a hosszú idő óta fennálló egészségügyi jogviszonyban töltött időtartamot.

[21] A másodfokú bíróság szerinti a jogalkotó célja egyértelműen az egészségügyi dolgozók közötti bérfeszültség megelőzése, illetve feloldása is volt, és a jogszabályhely ezen értelmezése felel meg ennek a célnak.

[22] Az elsőfokú bíróság jubileumi jutalom jogcímén ítélte meg a követelt összeget, a kereseti kérelem és a per tárgya azonban szolgálati elismerés volt, ezért a másodfokú bíróság a jogcím tekintetében pontosította az elsőfokú bíróság ítéletét.

[23] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[24] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú perköltségét megtéríteni. A másodfokú perköltség összege a felperes felszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (4) bekezdésén alapul. A másodfokú bíróság a felszámított összeget az alperes kérelmére a 4.§ (1) bekezdése alapján mérsékelte arra figyelemmel, hogy a fellebbezési ellenkérelem mindössze két oldal terjedelmű volt, a másodfokú eljárás során új tény, körülmény, jogi érvelés nem merült fel, a felek korábbi álláspontjukat összegezték, a másodfokú tárgyalás időtartama fél óra volt, így a felszámított perköltség nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[25] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdésén alapul. Az alperes személyes illetékmentes az Itv. 5. § (1) bekezdése alapján, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

[26] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2025. szeptember 02.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró